

Ha a nő anyává válík

Gubás Gabi időről időre külföldi filmekben tűnik fel, játszik az ország egyik kultikus színházában, Kaposváron is. Megtalálják a szerepek, mint mondja. A vibráló, vonzó, fiatal nő karaktere, az önfeledt komika, vagy a kosztümös filmek finom, arisztokratikus nőalakjai egyaránt.

– Honlapodon a következő idézet olvasható: Az életben két dolog biztos: a bizonytalanság és a változás. Miért épp ezt a mottót választottad?

– A teljes idézet nem ez, de annak idején még a páromtól hallottam, és nagyon tetszett. Valójában, ha az ember így közelít az élethez, akkor nagy

Fotó: Tücsök Tünde

csalódások nem érhetik. Azt hiszem, alaptételként érdemes elfogadni, hogy minden változik, és megtanulni örülni, a mindennapok örömeinek. Sőt a változás is hozhat jót, esélyt adhat valami jobbra. Ez az érzés akkor teljesedett ki bennem, amikor először választottam a szabadúszást. Ha már nem egy társulatnak vagy tagja, ahol szinte egy évre előre tudod, milyen munkák várnak rád, akkor valóban a bizonytalanságra kell felkészülni.

– *Nem tartottál attól, hogy nehezebben találjanak meg a feladatok?*

– Nem, sőt doppingolt, hogy más társulatok, más emberek közelébe kerülhetek, láthatom, hogyan dolgoznak, és tanulhatok tőlük. Majd úgy hozta a szerencse, hogy a kaposvári színház igényt tartott rám, újra közéjük tartoztam, és szép feladatokat kaptam.

Amikor várandós lettem, ismét a függetlenséget választottam, ez már három éve tart.

– *Nem gondolod, hogy egy társulatban jobban ki tudnál teljesedni művésziileg, egy rendező, aki jól ismer, több feladatot bízna rád?*

– Mindennek van előnye és hátránya is. Mindig attól függ, hogy az adott életszakaszodban épp mire van szükséged. Eddig igyekeztem úgy meghozni a döntéseimet, hogy azokat ne bánjam meg, de ha rosszul döntöttem, vállaltam a következményeit. Most az motivál, hogy a gyerekem még kicsi, szüksége van a jelenlétemre, az elszalasztott idő pótolhatatlan. Nincs hiányérzetem. Ha lesz, akkor újra keresek egy csapatot.

– *Kaposvárra most is visszajársz...*

– Igen, mert kaptam egy csodálatos lehetőséget, Anatolij Vaszilijev, orosz rendező munkájában. A Naphosszat a fák című darabban alakíthatom egy mai lány szerepét. A darabbéli szerelem anyját, Törőcsik Mari játssza. Magától értetődő volt, hogy vállalom a munkát. Megszületett egy monumentális és fantasztikus előadás. Életem egyik meghatározó élménye, hogy találkozhattam mind a rendezővel, mind a színészlegendával. Mari szinte nem is játszik, egyszerűen van, létezik a színpadon. Nagyon jó volt látni, mennyi arca, színe van, milyen munkamódszerrel épít fel egy szerepet. Olyan partner, aki minden pillanatban ad.

– *Amikor főváros és vidék között ingázol, nem aggódsz, hogy vajon mi történhet otthon?*

– A darab próbái Budapesten és Kaposvárott zajlottak, vidékre a családom is jött velem. Kemény három hónap volt, de megérte. Azért választottam ezt az életformát, hogy olyan feladatokat vállaljak el, amiért „megéri” otthon hagyni a családot, amiért értelme van elmenni este, az előadásra. Egyébként akkor sem aggódom, ha utaznom kell, mert a párom és az édesanyja kezeiben a legjobb helyen van a kicsi. A szabadúszással kapcsolatban még azt érzem, hogy azok a szerepek, amik eddig megtaláltak, azok nem voltak véletlenek, azokat nekem kellett eljátszani. Hiszek a sorsszerűségben.

– *Foglalkoztat a spiritualitás?*

– Direkt módon nem, inkább a jelekre figyelek. Élem az életemet, nem nézem folyamatosan a csillagokat. Ha

történik körülöttem valami figyelemfelkeltő, akkor igyekszem értelmezni. Ha nehezen tudok vele megbirkózni, akkor megbeszéljük a férjemmel.

Amikor nem éppen pozitív egy jelenség, akkor is próbálom jóra fordítani.

– *Férjed természetgyógyász. Félte öröködik a család testi-lelki egészsége fölött?*

– Érdekes, talán mindenki ezt gondolja, de ő nem erőltet rá semmit az emberekre, nem tolakszik. Ha látja, hogy nyitott vagy, és kéred is a segítséget, akkor jön. Még családon belül sem mondja azt, hogy „hé, ebből baj lesz, másképp kéne csinálnod”, vagy „holnaptól egyél kalciumot, mert arra van szükséged”. Persze, ad néhány jó tanácsot, de elsősorban azt mondja, hogy neked kell figyelned a testedre,

és ha baj van, nem szabad elodáznai a dolgokat. A gyereknel más a helyzet, mert a kicsi egészsége szempontjából mindent átbeszélünk, és egy hároméves igényeinek megfelelően alakítjuk ki a táplálkozását is. Például, mindig van otthon frissen préselt gyümölcs- és zöldséglé, ami az immunrendszerét erősíti.

– *Ez lenne a csodaitalok, amiről már hallottam?*

– Hidegen sajtolt olajokból állít össze egy keveréket, amit egy biorezonancia állapotfelmérés előz meg, ahol kiderül, kinek milyen vitaminokra, ásványi anyagokra van szüksége. Ez a koktél abszolút személyre szabott, teljesen természetes, nem lehet túladagolni, nincs mellékhatása. Mindamelllett, hogy a páciens panaszait megszünteti, még

jót tesz a hajnak és a bőrnek is.

– *Tavaly részt vettél egy kampányban, ami a Föld édesvízkészletének megővése érdekében készült. Mit jelent számodra egészségesen élni?*

– Úgy vélem, ha egy nő anyává válik, megváltozik a világról alkotott képe. Talán jobban aggódik azért, hogy milyen környezetben nő fel a gyereke. Neki is szüksége lesz a földre, a vizekre, a levegőre. Még mindig nem vesszük komolyan, hogy egyszerűen nem lehet tovább büntetlenül szennyezni a környezetet. Az egészségről alkotott képünk ne addig tartson, hogy hány vitamint vegyek be naponta, hanem igyekezzek tenni valamit a magam szintjén, a lakásomban, a munkahelyemen, az utcán. Most, hogy erről kérdezel, eszembe jut, gyerekkoromban egyszer azon méláztam, hogy összegyűrtém egy papírt, és hogy ne legyen az én asztalomon, átraktam a testvéremére. De, hogy ne legyen ott sem, mert az még mindig a mi lakásunkban van, akkor kirakom az udvarra. Gondolatban így próbáltam neki helyet keresni, mert nem akartam kidobni, nem akartam szemetelni. Akkor az a kérdés foglalkoztatott, hogy hová

kerül az a rengeteg szemét, amit mi, emberek gyártunk?

– *Gyerekként is bölcs voltál. Kár, hogy ezt ma sok felnőtt nem mondhatja el magáról.*

– Inkább szomorú, hogy a fejekben még nem ért meg, milyen terhet ró a világra, a papír- és műanyagzacskók, és egyéb háztartási hulladék elhelyezése. Nagyon hosszú út vezet még odáig, hogy komolyan figyelni fogunk erre. Anyaként, természetesen igent mondtam a felkérésre, mert ha lehet az ismertséget jó ügyekre használni, akkor ez feltétlenül annak számít.

– *Márciusban került a mozikba egy II. világháborús történet, Razzia címmel. A német–magyar–francia közreműködéssel készült filmben te is kaptál feladatot.*

– Ez nem volt főszerep, mert azokra francia színészeket hoztak, de magyar viszonylatban jelentős szerep volt. Forgatás közben derült ki, hogy énekelnem is kell, aminek nagyon örültem. A rendező meghallgatott és azt kérte, egy olyan dalt énekeljek el, amit ő hallott az édesapjától gyerekkorában. Ezt építette be a jelenetembe. A film főszereplője

Jean Reno, aki végtelenül szelíd és alázatos ember. A pályámon eddig azt tapasztaltam, hogy a legnagyobb művészek mind ilyenek. Jó érzés volt még hallani, hogy szerettek velünk, magyarokkal dolgozni. Csak elismeréssel beszéltek rólunk.

– *Egy korábbi interjúdban említetted, hogy akkor szültél, amikor már valóban vágytál az anyaságra. Mostanában mi után vágyakozol?*

– Hosszú távon arra vágyom, hogy olyan nagy rendezőkkel, kollégákkal dolgozhassak együtt, akikkel csodát tudunk adni.

– *A hosszú távú tervekben akad hely egy második babának?*

– Az nem kérdés, hogy a kisfiamnak kell majd testvér. Nekem is van, nagy ajándék.

Eddig talán nem fogalmaztam meg, de olyan szimbiózis van most köztünk, amit nem szeretnék még megosztani. Olyan picit, anyás, bújós. Ahogy egyre nagyobb lesz, nyilván változni fog, nem igényli majd az állandó jelenlétemet, a fontossági sorrend áttevődik majd a társakra. Az az idő pedig, nincs is olyan messze.

●
Pápai Ildikó